

//Anteeksi, että on kestänyt laittaa jatkoa, mutta on ollut hieman kiireitä. Julkaisen tätä nyt täällä kuitenkin, näin nettitarinana ilman mitään julkaisuhaaveita, toistaiseksi. Otan vastaan mielipiteitä, niin risuja kuin ruusujakin! Aikaisempi luku:

<http://www.kirjoittaja.fi/component/content/article/62-muut/1688-menestyksen-hinta-1luku>

\*\*\*\*\* 2. luku Istuin pianon ääressä ja annoin sormieni liikkua koskettimelta toiselle sattumanvaraisesti. En ollut päättänyt etukäteen, mitä olisin soittanut, enkä nytkään tiennyt, mikä kappale oli menossa, keskityin vain soittamiseen. Se rauhoitti. Musiikki oli aina rauhoittanut minua. Kun lääkärit ja hoitajat olivat huomanneet sen, he olivat antaneet minun soittaa oleskelutilassa olevaa pianoa kerran päivässä, kun ketään ei se näyttänyt häiritsevänsäkään. Päinvastoin se vaikutti positiivisesti myös sairaalan muihin potilaisiin. Yksi nainen, joka ei koskaan puhunut kenellekään mitään, istui joka kerta hiljaisena sohvalla ja vain kuunteli soittoani. Ja minä olin niin musiikin lumoissa, etten tajunnut muusta maailmasta mitään soittaessani. En oikein edes tiennyt, mitä kappaletta soitin, mutta ne kaikki olivat omiani. Toisinaan ne eivät varsinaisesti edes olleet kappaleita, kunhan vain soitin jotain, jotta saisin oloni paremmaksi. Ja viimeaikaisten tapahtumien jälkeen minun todella tuli saada soittaa. "Onko tuo oma kappaleesi, Christopher?" terapeutini, mies, jonka tehtävänä oli saada minut kertomaan hänelle ongelmistani, kysyi pysähtyessään pianon viereen. En nostanut katsettani häneen, annoin vain sormieni kosketella yhä valkoisia ja mustia koskettimia keskittyen täysin musiikkiin. Terapeutini ei jatkanut heti keskustelua vaan jäi kuuntelemaan. Hän, jos kuka tiesi, ettei minua kannattanut keskeyttää silloin, kun olin keskittynyt soittamiseen. Toisinaan käytin sitä jopa tekosyynä siihen, ettei minun tarvinnut keskustella hänen kanssaan. Lopulta kappale kuitenkin loppui. Sormeni hidastivat tahtiaan ja lopulta musiikki lakkasi kokonaan. Kesti kuitenkin vielä hetken, ennen kuin viimein avasin silmäni ja loin katseeni ruskeatukkaiseen, minua paljon vanhempaan mieheen, joka oli tullut tapaamaan minua. "Hyvin kaunista, Christopher", mies aloitti ystävällisellä äänensävyllä. "Oliko se oma kappaleesi?" "Oletko kuullut sitä koskaan aikaisemmin?" kysyin välinpitämättömästi, enkä vastannut miehen hymyyn. "En", hän vastasi yhä ystävällisesti. "Sitten se mitä luultavammin on omani." Mies, jonka nimen muistin olevan Till, hymähti. "Luultavasti. No, Christopher, sinulla on minulle varmaankin jotain kerrottavaa?" Miehen katse eksyi vasempaan käsivarteeni, jonka ranteen ympärille oli kääritty valkoinen side. Siteen alta paljastuisivat viillot, syvät, punertavat viillot. Käänsin katseeni takaisin terapeuttiin, mutta en sanonut mitään. "Sitähän minäkin. Mennäänkö huoneeseeni?" Vastahakoisesti, mutta vastustelematta, nousin ylös ja lähdin seuraamaan häntä oleskelutilan poikki käytävään. Käytävää pitkin minua johdatettiin vielä vähän matkaa eteenpäin, kunnes mies pysähtyi salkku kädessään yhden, vasemmalla puolella olevan huoneen ovelle. Hän otti avaimet taskustaan, avasi oven ja kehotti minua astumaan sisään. Tottelin ja tutun kaavan mukaisesti menin istumaan vihreään nojatuoliin, jolla olin istunut aiemminkin. Ovi sulkeutui miehen perässä ja hän kiersi pöydän toiselle puolen. Hän laski salkkunsä pöydälle ja riisui ruskean takkinsa naulakkoon. Seurasin hänen jokaista liikkettään, mutta en sanonut mitään. En sanoisi, ennen kuin minulta kysyttäisiin jotain, jos sanoisin mitään silloinkaan. "Odotamme vielä erästä kollegaani", Till sanoi istuutuessaan ja asettaessaan silmälasiaan paremmin nenälleen. "Eihän sinulla ole mitään sitä vastaan, että hän haluaisi tavata sinut?" Kohautin olkiani välinpitämättömästi. Minulle oli aivan sama, keitä huoneessa olisi silloin, kun olin haluton yhteistyöhön heidän kanssaan. "Hyvä. Haluaisitko kuitenkin kertoa minulle jotain tällä välin, kun olemme kahdestaan?" Tuijotin miestä ilmeettömänä. Huoneessa oli hiljaista siihen saakka, kunnes joku koputti oveen. Koputukset kuuluivat matalina tömähdyksinä korvissani. "Sisään", Till kehotti kääntämättä katsettaan

minusta. Ovi avautui naristen, vaikka aikaisemmin siitä ei ollut kuulunut ääntäkään. Käänsin katseeni tulijaan ja onnistuin, joskin pienesti, peittämään hätkähdykseni. Tulija oli sama, silinterihattuun ja tummaan pukuun sonnustautunut mies, jonka olin nähnyt aikaisemminkin. Jonka kanssa olin jutellut aikaisemminkin. Mies, jonka kanssa olin solminut sopimuksen. Adam Lillman. "Hyvää päivää, Christopher", hän sanoi kuin olisimme olleet parhaita ystäviä ja kääntyi terapeutini puoleen. "Hyvää päivää, Till, anteeksi, että olen myöhässä." Till oli kääntänyt katseensa minusta ja nousi tuolistaan tervehtiäkseen tulijaa. "Eipä mitään, emme olleet vielä päässeet edes alkuun. Istu." Adam Lillman asetti hattunsa naulakkoon ja meni istumaan Tillin työpöydän vasemmalla puolella olevalle tuolille. Molemmat miehet naulitsivat katseensa minuun. "No niin, Christopher, oletan, että olet tietoinen siitä, kuka Adam on? Hän on omien sanojensa mukaan käynyt tapaamassa sinua." Hymähdin vaisusti pitäen katseeni mieheessä, joka istui hiljaisena terapeutini vasemmalla puolella. "Olen kyllä tavannut hänet", vastasin kylmästi puhuen kuin miestä ei huoneessa olisikaan. "En vain ole varma, tiedätkö, kuka hän on." Minun olisi ennemmin tehnyt mieli sanoa, mikä hän on, mutta päätin olla käyttämättä sitä ilmaisua. Ehkä se ei ollut parasta kuultavaa terapeutilleni. "Adam Lillman on hyvä ystäväni vuosien takaa", Till vastasi rauhallisena. "Hän etsii uusia, lupaavia kykyjä musiikibisnekseen. Minä kerroin hänelle sinusta." Käänsin katseeni nyt terapeutiini. Miehen sinisissä silmissä oli tulkitsematon katse, eikä hän hymyillyt. "Näytin hänelle videon, jolla sinä soitat pianoa. Adam piti kuulemastaan ja halusi saada tavata sinut." Kuuntelin sanomatta sanaakaan. Mielessäni välähti jälleen kuva ilmassa leijuvasta paperista ja umpeutuvasta haavasta käsivarressani. Yritin sysätä sen mielestäni, mutta en onnistunut siinä. Vaistomaisesti vein oikean käteni koskettamaan vasemman käteni rannetta. Molemmat miehet huomasivat sen. "Käsittääkseni sinä allekirjoitit sopimuksen, mutta kuitenkin sekosit pian Adamin lähdön jälkeen. Miksi näin, Christopher?" Silitin peukalollani rannettani siteen kohdalta ja värähdin. Adamiksi kutsuttu mies vilkaisi minua ilmeettömänä, mutta koin hänen katseensa varoittavana. Kukaan ei tule kuitenkaan uskomaan sinua, Christopher Marshall. Pudistin päätäni ja painoin peukalollani rannettani tiukemmin siitä kohtaa, johon veitsi oli edellisiltana viiltänyt syvän haavan. "Mikä sai sinut sekoamaan, Christopher?" Till toisti. "Ei...", mutisin hiljaa laskien katseeni alas ja pudistin yhä päätäni. Olin tarttunut oikealla kädelläni kunnolla kiinni vasemmasta ranteestani. Terapeutini oli, mitä ilmeisemmin tajunnut tilanteen, kun hän nousi tuolistaan ja käveli luokseni. Kämmen laskeutui olalleni ja mies kyykistyi niin, että näin hänen kasvonsa. Yritin kääntää katsettani pois ja heijasin jo itseäni, mutta rauhallisin, huomaamattomin liikkein. "Christopher, minun täytyy saada tietää", Till jatkoi rauhalliseen sävyyn tavoitellen yhä katsettani. "Ilman sitä tietoa emme voi hoitaa sinua kuntoon. Ja, jos sinua ei hoideta kuntoon, et pääse koskaan pois." Kuuntelin miestä, vaikka samalla pudistin päätäni ja hoin yhä hiljaa kieltävää vastausta. "Ethän sinä sitä halua, Christopher? Ethän halua jäädä tänne ikuisesti, ethän?" Liikkeeni pysähtyivät, mutta pidin katseeni yhä alhaalla. Vaaleat hiukseni olivat valahtaneet kasvojeni suojaksi, mutta tunsin kauempana istuvan miehen katseen itsessäni. "En...ei...en!" Till hymyili ja tarttui oikeaan käteeni. Vastahakoisesti suostuin irrottamaan otteeni ranteestani ja käteni laskettiin alas polvilleni. "Sitähän minäkin. Rauhoituhan ja kerro sitten, mikä sai sinut satuttamaan itseäsi." Miehet olivat hiljaa niin kauan, että minä jälleen puhuin. Kerroin, lähinnä terapeutilleni, että olin kuullut ääniä päässäni, kuten usein niinä kertoina, joina olin sortunut satuttamaan itseäni. Siitäkin huolimatta, ettei minua uskottaisi, kerroin ilmassa leijuvasta paperista ja umpeutuneesta haavasta. Till kuunteli keskeyttämättä. Hän oli kävellyt takaisin pöytänsä ääreen, istunut alas ja kirjoittanut muistiin kaiken sen, mitä hänelle kerroin. Adam Lillmanin sijaan pidin katseeni hänessä, vaikka hän ei katsonutkaan minua. Lopetettuani huoneeseen laskeutui hetken

hiljaisuus. "Mitä me olemmekaan puhuneet äänien kuulemisesta ja harhoista, Christopher?" Till kysyi viimein nostaen katseensa papereistaan minuun. Minun olisi tehnyt mieli huutaa, etten ollut valehdellut. Että hänen olisi uskottava minua. Ajatus poispääsemisestä kuitenkin houkutteli minua niin, että halusin käyttäytyä kunnolla. Sanoa sen, mitä he halusivat kuulla. "Että niitä ei ole olemassakaan", vastasin päättäväisesti. "Että ne ovat vain mielikuvitustani ja ne pitää unohtaa." Terapeutini nyökkäsi tehden jälleen merkintöjä papereihini. "Aivan niin", hän sanoi katsomatta minuun. "Nostamme hiukan lääkitystäsi, edellisellä annoksella on liian vähän tehoa. Oletko saanut öisin nukutuksi?" "Jotenkuten." Till laski viimein kynän kädestään ja nosti katseensa minuun. Hän katseli hetken minua ja kääntyi sitten vieressään istuvan Adamin puoleen. "Hänen poispääsemisensä tuntuu vähän mahdottomalta ajatukselta", terapeutini aloitti puhuen lähinnä vain Adamille. "Hän sairastaa vakavaa skitsofreniaa, eikä hän välttämättä parane koskaan täysin ennalleen. Miksi ihmeessä sinä haluat juuri hänet?" Minäkin käänsin katseeni nyt Adamiin. Till oli kysynyt kysymyksen, johon minäkin halusin tietää vastauksen. "Ei kysymyksiä, Till, niinhän me sovimme", mies vastasi hymähtäen ilottomasti. "Mutta näin meidän kesken; minä uskon hänen kykyihinsä. Voinette varmasti vaikuttaa siihen, että hän pääsisi pois. Hänellä on vielä paljon annettavaa tälle maailmalle." Minun olisi tehnyt mieli nauraa kuullessani ne sanat. Mitä annettavaa hullulla muka olisi? "Ehkä...ehkä. En vain silti ymmärrä, mitä ajat takaa, mutta ehkä minun ei tarvitsekaan", terapeutini vastasi ja kääntyi viimein minun puoleeni. "No, Christopher...ymmärtääkseni tiedät, miksi Adam haluaa sinut ja oletan, että olet kiinnostunut yhteistyöstä hänen kanssaan, kun allekirjoitit sopimuksen?" Jokin Tillin käytöksessä oli muuttunut. Olin ollut hänen potilaanaan niin pitkään, että tunsin hänet terapeutina yllättävän hyvin. Tavallisesti hän puhui minulle kuin lääkäri potilalleen, mutta nyt hän puhui aivan toisella lailla. Hän puhui minulle kuin ihminen ihmiselle. Vilkaisin Adamia, joka oli jälleen naulinnut katseensa minuun, mutta käännysin nopeasti takaisin Tillin puoleen. "En olisi allekirjoittanut sopimusta, ellen olisi kiinnostunut", vastasin hymyilemättä. Till tuijotti minua, eikä hänen ilmeensä kukaan värähtänyt. Minusta tuntui kuin hänen vieressään istuva mies olisi ottanut vallan meistä molemmista. "Niin olen ymmärtänyt...no, Adam haluaisi vielä kuulla sinun laulavan. Hän on tietoinen soitotaidoistasi, mutta ei ole kuullut sinun laulavan. Esiintyisitkö hänelle?" Käänsin katseeni Adamiin ja kohtasin miehen tummat silmät. Hän katsoi minuun. Jokin sisälläni yritti sanoa minulle, ettei mieheen ollut luottamista. Ettei minun pitäisi olla hänen kanssaan missään tekemisissä. Mutta sopimus oli allekirjoitettu ja minä halusin ulos sairaalasta. Sysäsin äänet päästäni syrjään – eihän niiden kuuleminen ollut ollenkaan sopivaa, jos halusi olla terve. "Ehkä...yhteen kappaleeseen minulla on sanat mielessäni", vastasin ja käänsin katseeni takaisin terapeutiini. "Paperilla niitä ei ole, kun minulle ei anneta täällä edes kynää." Till vastasi katseeseeni ilmeettömänä. "Sinä tiedät, miksi ei", hän muistutti vähemmän ystävällisesti. "Hyvä on. Adam, milloin haluat kuulla häntä?" Adamiksi kutsuttu mies katsoi minua pitkään miettiäänä. Olin kääntänyt katseeni takaisin häneen ja katsoin häntä suoraan silmiin. Jos mies halusi leikkiä kanssani, ehkä minä voisin leikkiä mukana. "Nyt heti, jos se sopii?" Adam vastasi viimein kääntyen Tillin puoleen. Terapeutini näytti hieman hätkähtävän, mutta hän tokeni nopeasti. "Nyt heti? Kyllä, kyllä...mikäli Christopher on valmis." "Minä olen valmis", vastasin kääntämättä katsettani Adamin tummista silmistä. Kuulin Tillin huokaisevan. Mitä luultavammin hän olisi halunnut olla mukana siinä tilanteessa, kun Adam oli ensimmäisen kerran käynyt juttelemassa kanssani. Hän olisi mitä luultavammin halunnut kiihkeästi kertoa, millainen minä olin. Ehkä hän olikin jo varoittanut vieressään istuvaa miestä, mutta ei ollut saanut tämän päätä kääntymään. Adam Lillman halusi minut. "Selvä on. Pyydän tyhjentämään oleskelutilan siksi aikaa, jotta muut potilaat eivät häiriinny", Till sanoi viimein ja nousi tuolistaan.

Käänsin katseeni häneen. ”Se nainen...hän tykkää kuunnella, kun soitan”, sanoin muistaen, miten jokaisella kerralla tuo hento, pieni nainen oli istunut sohvalla ja vain kuunnellut musiikkia,, jota minä olin esittänyt hänelle. ”Niin...musiikki on vaikuttanut positiivisesti Anjaan. Haluatko, että hän jää kuuntelemaan?” Till kysyi astuessaan kohti ovea. ”Hän saa jäädä”, vastasin ja mies nyökkäsi. ”Hyvä on, mennään sitten.” Nousin tuolistani ja Adam teki samoin. Hän käveli perässäni ulos huoneesta ja tunsin hänen katseensa niskassani. En kuitenkaan kääntynyt katsomaan taakseni, kävelin vain kylmän rauhallisesti Tillin perässä käytävää pitkin oleskelutilaan. Piano oli valmiina odottamassa minua. Sillä välin, kun Till esitti asiansa sairaalan henkilökunnalle, minä kävelin istumaan pianotuolille. Anjaksi kutsuttu, vaaleatukkainen nainen istui yhä sohvalla ja tuijotti eteensä hievahtamattakaan paikoiltaan. Katsoin hänen kalpeita kasvojaan avatessani pianon kannen. Adam Lillman otti tuolin ja siirsi sen eteeni, lähelle suurta, avaraa ikkunaa. ”No niin, Christopher”, Till sanoi istuutuessaan sohvalle Anyn viereen, jättäen häneen kuitenkin sopivan välimatkan. ”Tämä on sinun hetkesi.” Näin, miten Adam ja Till vaihtoivat katseita keskenään, mutta en osannut tulkita niitä. Suljin heidät ja muut huoneessa olijat täysin ulkopuolelleni keskittyessäni soittamiseen. Osa sairaalan henkilökunnastakin oli jäänyt kuuntelemaan, mutta en antanut minkään häiritä soittamistani. Tapailin ensimmäisiä sointuja. Olin soittanut kappaletta aikaisemminkin, mutta nyt minun olisi myös laulettava, enkä ollut tehnyt sitä koskaan aikaisemmin. En ääneen, mielessäni kyllä. Suljin silmäni ja annoin kappaleen viedä mukanaan. En nähnyt muiden ilmeitä, enkä välittänytään tietää niitä. En katsonut edes Adamiin, vaikka tunsin hänen tuijottavan minua. Siinä vaiheessa minä en vielä tiennyt, että kappale olisi tulevaisuudessa bändini ensimmäisen levyn ensimmäinen single. En tiennyt siinä vaiheessa, että sen nimeksi tulisi koskaan ”In my heart”, enkä sitä, että siitä tultaisiin vielä pitämään. Että se olisi tieni menestykseen. Sillä hetkellä minä tiesin ainoastaan sen, että Adam Lillman oli pitänyt kuulemastaan, kun avasin silmäni ja sohvalla istuva, vaaleatukkainen nainen hymyili ensimmäisen kerran sairaalassa viettäneensä aikana. Jopa minäkin hymyilin – sisäisesti.